

Standpunkt, at det maatte være heldigst at hjemsende de gifte, medens jeg og flere andre hævdede den Opfattelse, at den naturligste Ordning af dette Forhold vilde være, at man hjemsendte aargangsvis, begyndende med de ældste Aargange. Herom har der ikke kunnet opnaas Enighed i Udvalget, og dette har frafaldet at stille noget bestemt Krav i nogen af de her antydede Retninger. Den Opfattelse har desuden været gjort gældende, at naar det nu en Gang er kommet frem, at den højtærede Minister foretrækker at hjemsende de gifte, er der vakt Forhaabninger i store Kredse, og at det vilde være kedeligt, om man skulde skuffe de Forhaabninger. Her staar imidlertid, som sagt, Anskuelse mod Anskuelse, og ogsaa her er det den højtærede Minister, der maa bære Ansvaret for, hvad der sker. Men Udvalget har faaet Indtrykket af, at den højtærede Minister er villig til ved Siden af en Hjemsendelse af de gifte ogsaa at foretage Hjemsendelse i saa stor Udstrækning som muligt af ugifte ved de ældre Aargange, og jeg henstiller paa Udvalgets Vegne til den højtærede Minister at tage under Overvejelse, hvorledes en saadan Hjemsendelse kan finde Sted og i hvor stor Udstrækning. I Øjeblikket finder jeg ikke Anledning til yderligere at fremkomme med Betragtninger over dette Forhold.

Jeg skal paa Udvalgets Vegne anbefale, at Tinget vedtager den eneste Ændring, der er foreslaaet, nemlig at § 4 udgaar, men i øvrigt vedtager Lovforslaget uforandret.

Forsvarsministeren (P. Munch): Det Ændringsforslag, der er stillet af Udvalget, om at udstemme § 4 kan jeg tiltræde. Det, der var foreslaaet i § 4, var kun, at for den Tid, Sikringsstyrken er inde, skulde man ikke kunne gøre Retten gældende til at træde tilbage fra de forskellige Stillinger paa det tidligste Tidspunkt, paa hvilket det er muliggjort af Hærloven. Det var, som jeg allerede sagde ved første Behandling, en Bestemmelse af ringe Betydning, og da Udvalget har ønsket den fjernet, skal jeg ikke gøre nogen Indvending derimod.

Dermed er der opnaaet den fuldstændigste Enighed om Lovforslaget. Men jeg ønsker at knytte nogle Bemærkninger til de Udtalelser, den ærede Ordfører fremsatte. Den ærede Ordfører nævnte, at der forelaa Bestemmelser om en Sikringsstyrke, og føjede til, at de var af en saadan Karakter, at de ikke svarede til den

Ordning, der i Øjeblikket findes; men var beregnede paa en Sikringsstyrke af mindre Omfang. Forholdet er det, at der fra tidligere Tid, altsaa før den Tid, jeg traadte til, forelaa ministerielt udarbejdede Planer for to Ting, Indholdet deraf skal jeg naturligvis ikke komme ind paa her, men jeg kan sige følgende: Den ene Plan gælder Sikringsstyrken, den anden den samlede Mobilisering. Som Planerne var lagte, var Sikringsstyrken beregnet paa at indkaldes, førend der fremkom Krigstilstand mellem andre Magter, som kunde berøre vore Forhold, fordi disse Magter laa os nær. Det var Tanken med Sikringsstyrken. Men ved Siden deraf forelaa altsaa Planer for Mobiliseringen. Den Tilstand, der nu er indtruffet, den store Verdenskrig, i hvilken vi ikke inddroges, var vel egentlig ikke nogen af disse Planer beregnet paa. Man maatte derfor tage sit Skøn over, hvad det i en saadan Tilstand vilde være rigtigt at gøre, og det var det, Ministeriet gjorde ved de Beslutninger, som i sin Tid blev truffet. Der staar i Udvalgets Betænkning — og jeg forstaar ogsaa den ærede Ordførers Udtalelser saaledes —, at man stærkt understreger, at Ansvaret for alt, hvad der paa dette Omraade sker, hviler paa Regeringen. Jeg skal ikke noget Øjeblik vige tilbage for at tage Ansvaret for hver af de Afgørelser, jeg har truffet, og jeg nærer ikke Tvivl om, at ogsaa den samlede Regering er villig til at tage Ansvaret for Regeringens Afgørelser. Det er nu en Gang de Vilkaar, under hvilke der i en saa ekstraordinær Tilstand som den, hvori vi befinder os i Danmark for Tiden, kan regeres. Vi har taget disse Vilkaar, og vi skal tage Følgerne deraf baade nu og siden.

Regeringen maa i saa Henseende dømme ud fra et Skøn over samtlige Forhold. Ved disse samtlige Forhold tænker jeg for det første paa den Tilstand, der paa ethvert givet Tidspunkt findes i Europa. Jeg tænker dernæst paa den Ordning af Forsvarsvæsenet, som faktisk findes i Danmark, og de Følger, som den drager med sig. Og jeg tænker endelig paa det tredie Hensyn, at vi paa ethvert Tidspunkt har en saadan Ordning herhjemme, at den kan bidrage til at holde det militærpolitiske Spørgsmaal i Ro her i Landet. Det er mit Indtryk, at under en Tilstand som den, der findes i Øjeblikket i Europa, vilde det være en Risiko, en Fare, hvis Omfang maaske ikke er saa overvældende, men hvis Omfang er vanskeligt at bedømme, hvis der herhjemme opstod en stor